

## Szénhiány miatt bezárták a városi fürdőt.

— A vízmű és szivattyutelep üzeme zavartalanul folytatódik. —

(Saját tudósítónktól.) Pénteken azt a nem váratlan és mégis kinosan ható hírt közölték a *Délmagyarország*-gal, hogy a városi gőzfürdőt szénhiány miatt be kellett zárni. A bezárás oka az, hogy a város a még rendelkezésre álló szenet a gőzfürdőnél fontosabb üzemei: a szivattyú- és vízműtelep üzemeltetésére kívánja fentartani. Ebből a szempontból vizsgálva az intézkedés fölötté helyes, hiszen arra gondolni sem merünk, hogy mi történik akkor, ha ez a két üzem előbb kényszerülne meg azt a szenet, ami még van, mint ahogy az új küldemény megérkezik.

Aki hivatalosán fogva a legkényesebb rigorozitással kénytelen foglalkozni közérdekű eseményekkel, az még se térhet szó nélkül napirendre az ilyen jelenség feletti. Tudjuk nagyon jól, hogy az idő nem alkalmas arra, hogy a helyzet kiéleztesse, vagy kiszineztesse, de nem tudunk szabadulni annak kellemes valóságának a jelen esettel kapcsolatos kinos benyomásától sem, hogy ez ideig közel másfél év óta tartó világháború alatt szén dolgában alig egy-két szegedi vállalat küzdött átmenetileg zavarokkal. Ismeretes, hogy van Szegeden még egy fürdő, teljesen magánvállalkozás: a Wagner-fürdő. Amennyire sikerült megállapítanunk, volt és van szene. A fürdő tudvaleg fontos közegészségügyi intézmény. Az Szegeden a városi fürdő, annak ellenére, hogy még egy fürdő van. De ha kénytelen a közönség esetleg azzal is megbarátkozni, hogy a városi fürdőt a háború egész hátralevő idejére bezárják, megnyugtatót kell kapnia arról, miszerint a vízmű- és szivattyutelep üzemét zavartalanul fenn tudja tartani a hatóság. Ép ezért a polgármester urhoz fordultunk, aki a következőket volt szíves mondani:

— A gőzfürdőt csak néhány napra zártuk be. Természetesen a hideggyógy- és a hideg-fürdő zavartalanul használható. Ennél az intézkedésnél ép az a gondoskodás vezetett bennünket, hogy biztosítani tudjuk a szivattyú- és vízműtelep üzemét mindaddig, amíg az új szén megérkezik. Mindent elkövetünk, hogy zavar be ne álljon: irtunk, sürgönyöztünk, telefonoztunk, mindenki előtt ismeretese az az események, melyek miatt nem tudtunk idejében eredményt elérni. Megnyugtathatja a közönséget, csak néhány napról van szó, a vízmű- és szivattyutelep-nél pedig semmi esetre sem lesz fennakadás.

Tudomásunk van róla, hogy a város szénszállítója, a *Bach* Jenő és testvére cég már régebben jelezte, hogy elfogy a szén és zavarok fognak beállni, ha a hatóság nem fogja biztosítani a szállítás zavartalanágát. Lehet, hogy a hatóság mindent elkövetett, amit egy korrektül és buzgón vezetett hivatalban elkövetethetnek. De ép azt nem értjük, hogy miért csak ennyit tett az a hatóság, a melyről ép ma állapíthattuk meg, hogy utat vág a közigazgatási életben olyan elvek uralmának, amelyek biztosítani tudják a városi üzemek életképességét. Ez a csalódás annyival kinosabban érint mindenkit, mert teljesen igaz, amit a *Bach*-cég mond:

— Ma is kilátnék erővel hangu sürgönyt ebben az ügyben. Az én helyzetem feletté kinos, mert nem léphetek fel kellő eréllyel. Azt mondhatják, hogy szállító vagyok, keresni akarok és az nem közérdek. Ép azért az akadályokat kizárólag a hatóság háríthatja el. Én természetesen szívesen fáradok ebben az ügyben, de jöjjön velem a hatóság is. A vízmű- és szivattyutelep számára még van néhány napra való szén.

**Öt szobás lakást keresek.**  
Cim a kiadóhivatalban.

## A harmadik hadikölcsön szegedi sikere.

(Saját tudósítónktól.) Pénteki számában a főispáni hivataltól nyert információ alapján közölte a *Délmagyarország* a harmadik hadikölcsön szegedi eredményét. Az a huszonöt és fél millió korona, melyet ez a kölcsön kimutat, fölemelekedhetik 26, esetleg 27 millió koronára. Nagyváradon az eddigi megállapítások szerint 30, Aradon 36.5, Temesvárott 43, Pozsonyban 46 millió koronát jegyeztek. Az eredményeket így egymás mellé állítva, esetleg tévesen ítélhetik meg azt az erőt, amelyet Szeged a városok versenyében képvisel, azért célszerű lesz rámutatni azokra az okokra, amelyek a nagyobb erő kifejtését Szegeden gátolták.

Szeged kifejezetten agrárváros. Különösen a főispán és a hadikölcsön szolgálatában állott szervezet mindent elkövetett, hogy a tanyaiak a hadikölcsön természetéről felvilágosíttassanak. Hogy ez nem járt teljes eredménnyel, az kizárólag annak tudható be, hogy a paraszt természetrajzát nem lehet néhány hónap alatt megváltoztatni, még akkor sem, ha világháború van és ha a legbuzgóbban agitálnak. A kereskedő osztály sok értékes és egykor áldozatkész tagját veszítette el a bünygyi eljárások folytán. A kereskedők és vállalkozók közül — ez mindenestre a legérintettebb, — többen tartózkodtak. Bármily tiszteltetreméltó agitációt fejtettek is ki a pénzintézetek, most a harmadik hadikölcsön sikeréért folytatott kámpány lezárása után, fel kell említenünk, hogy következetesen tartózkodtak a jegyzési listák közlésétől. Miért? Azt mondják, hogy a legtöbb félnek kellemetlen lenne. Furcsán hangzik. A budapesti, aradi, temesvári, pozsonyi, nagyvárad és más bankok állandóan közölték a jegyzők névsorát. Miért hárul ez elé csak Szegeden elháríthatatlan akadály? Ép itt lennének az emberek egészen más anyagból gyurva, mint az egész országban?

Köztudomásu, hogy a harmadik hadikölcsön országos eredménye minden várakozást kielégít. Azoknak, amiket itt elmondunk, tisztára helyi szempontból van jelentőségük. A város érdekeinek is szolgálatában állván, ezeket a helyi érdekeket ilyen nagy erőpróbánál annyival kevésbé hagyhattuk figyelmen kívül, mert azok, akik csak a számokat nézik, az eredményből Szeged rovására menő következtetést vonhatnak le. Pedig azok, akik lelkes részesei vagy komoly figyelői a város fejlődéséért folytatott munkának, tanúságot tehetnek arról, hogy pozíciója méltán illeti meg jövője erőteljesen és bizonyára az eddiginél realitásabban bontakozik ki, a magyarságnak és a városépítési stílusnak olyan ereje szélesíti és emeli, amelyből az eljövendő békés időkben hatalmassá fejleszthetők.

Indokolásul annak, hogy e sorok mennyire helyén valók és tanulságul azoknak, akik annyira szűkmarkuak voltak, hogy nagy, országos érdekek sem tudták őket kellőképpen bekapcsolni a lefolyt mozgalomba, szó szerint közöljük a Temesvári Hírlap legutolsó számának egyik cikkét:

— Egy kis meglepetés érte az országot, nem bennünket, hanem az országot. Mi tudtuk, hogy a magyar városok sorában melyik a helye Temesvárnak, de az ország nem tudta, nem akarta tudni. Mi temesváriak nem vagyunk szószátyárok, mi nem hirdetjük világgá, hogy kész az új kórházunk, mikor még a pénz sincs meg hozzá, mi nem nevezünk el minden jól sikerült viceet kulturának, mi nem vagyunk viselősek országos jelentőségű ötletekkel, mi csak dolgozunk és ha készen vagyunk a munkával, akkor rámutatunk, hogy ime, megvan, nézze meg, akit érdekel. A legtöbb esetben nem érdekel mást, csak bennünket. Igaz persze, hogy ama bizonyos országos érdeklődés felkeltésére mi nem is igyekeztünk, bennünket, kik a sallangos pózt nem szeretjük, feszélyeznek, ha minden apró-cseprő dolgunkat eseményné, országos eseményné fujnak fel.

— A mi világunk egy külön világ. Mi a magyar város és a magyar vidék életét éljük és ami szerény elvonulásunkkal, önérzetes tartózkodásunkkal, tisztes munkánkkal kezdjük utját egyengetni és mutatni annak az elkülönülésnek, mely a vidéki nagy városokból a maguk jellegzetes életét élő empóriumokat fog csinálni. Mi nem akarjuk utánozni Budapestet, mi Temesvár akarunk lenni. Mi nem törünk az ég felé intézményeinkkel, de amit csinálunk, azt alaposan és jól akarjuk megcsinálni. Mi nem hivalkodunk, nem diszlekedünk, mi egyszerűen, de megbízhatóan végezzük azt, amit munkát a sors nekünk kimért. És ez a szolid és józan munka azt az öntudatot nevelte belénk, hogy ez az igazi, amit mi csinálunk, ettől erősödik a nemzet, fejlődik a kultúra, terjed a magyar nyelv és fokozódik a vagyon.

— Mi tudtuk, de az ország nem tudta. Illetékes, nagy befolyású férfiak tudták, de az ország nem tudta. Igaz viszont, hogy mi sohasem is mondtuk, mi sohasem hirdettük, hogy Temesvár az ország második városa, hogy vele sem Arad, sem Nagyvárad, sem Szeged nem versenyezhet, mi nem vontunk párhuzamot, nem kicsinyítettük a többi városokat, hanem úgy véltük, hogy nem szóban, hanem tetteben mutatkozik az erő. Az idő mult, Temesvár fejlődött és erősödött. Jött a háború és Temesvár vér- és aranyzuhatót ömlesztett oda a haza oltárára. A vérzuhatóg fiai ereiből ömlött, bőven ömlött és ömlik ma is, a gyászoló anyák, a porba süjtött özvegyek, az elárvult gyermekek a megmondható, hogy milyen bőven ömlik... Az aranyfolyam meg ömlött a mi nemes szívű polgárságunk pénzéből, ömlött minden hadi jótkönyv célra olyan összegben, hogy e téren Temesvár a háború kezdete óta az első helyen vezet.

Most pedig, hogy lezárult a harmadik hadikölcsön, kiderült, hogy Temesvárott többet jegyeztek, jelentékenyen többet jegyeztek, mint Aradon, Szegeden, Nagyváradon, Debrecenben, csak talán Pozsony lehet méltó versenytársa Temesvárnak. Lehet, nem bizonyos, hogy Pozsony első helyre került a magyar vidéki városok között és akkor — ne késünk ezt hangsúlyozni — Temesvár büszkén vállalhatja Pozsony, e méltó versenytárs mögött a második helyet, de lehet az is, hogy Temesvár Pozsony elé került. Akár így van, akár úgy, a városok izléstelen versengése eldőlt, Temesvár e versenyben, mely félrevezetett budapesti lapok lhasábjain elhelyezett tétova öndicséretekkel és hangzatos, de üres frázisokkal vivatott, nem vett részt. Temesvár nem szaporította a szót, hanem dolgozott és most, hogy az igazi verseny ideje eljött, az igazi versenyé, mikor nem szavakkal folyik az előzködés, hanem pénz kell a haza oltárán, most Temesvár odaállt a legfelső lépcsőre és letette a maga 43 millióját. Ezzel aztán minden szónál ékebben elmondta a magát.

A szavak ideje lejárt. Pénz beszél!

A t. ügyvéd urak figyelmét felhívom az új Polgári perrendtartás életbe lépésével elrendelt

**Váltófizetési meghagyási nyomtatványokra,**  
melyek 100 db-ként 2 kor.-ért kaphatók

**Várnay L.** könyv- és papirkereskedésben SZEGED, Kárász-u. 9.

Ügyvédi feljegyzési és főkönyvek és az összes ügyvédi nyomtatványok nagy raktára.

**ADA KOZZUNK A KATONÁK TÉLI RUHÁZATÁRA!**